

[Aksel Møller.]

ster, et svar, som i sit indhold afviste dispensation for landmændene i såtiden med bemærkningen om, at der forelå ingen ansøgninger om dispensation. Hvad i alverden har de højtærede ministre da henvendt sig om?

Jeg er ikke i tvivl om, at netop denne holdning og dette svar i høj grad overfor offentligheden vil begrunde, at det, der nu sker, at lovgivningsmagten tager sig af sagen, er rigtigt. Jeg tror ikke, jeg udsætter mig for dementi, når jeg påstår, at der også langt ind i den høje regering har været tvivl om, hvorvidt det var tilstrækkeligt med et forslag, der som det her foreliggende kun omfatter benzin- og olieområdet. Det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) sagde, at regeringen ikke havde ment det nødvendigt at gå videre. Det er jeg ikke enig med det ærede medlem i, og jeg forstår, at man heller ikke i den højtærede regering og i regeringspartiet på forhånd har været enig i det. Jeg forstår, at det ligger således, at der kan anføres mange argumenter også fra den side for at udstrække denne lovgivning til at omfatte hele det strejkeramte område. Jeg forstår slet ikke argumentet, at det ville påvirke afstemningen om mæglingsforslaget, så det får en ugunstig skæbne. Jeg beder om, at denne udtalelse af det ærede medlem hr. Poul Hansen (Kalundborg) må blive uddybet i den kommende debat. Jeg er bange for, at jeg ikke rigtig har fattet denne tankegang. Skulle det virkelig være således, at fordi det høje ting vedtager at stå bag forligsmandens forslag om arbejdets genoptagelse, skulle der opstå vanskeligheder i den retning? Jeg tror det ikke.

Min opfattelse er da den, at det forslag, som vi her behandler, bør have videregående sigte og bør få det under de fortsatte forhandlinger, at lovforslaget, inden det forlader det høje ting, må omfatte alle strejker, og at det må sikre arbejdsfreden fra i morgen og indtil den dag, da mæglingsforslagets skæbne er afgjort, og at der forhåbentlig derefter ikke vil være mere at diskutere.

Jeg vil gerne til den højtærede statsminister sige, at efter min mening har det mæglingsforslag, som er fremsat — den kendsgerning, at det er der — den virkning, at der ikke er mere og ikke bør være mere at diskutere.

Lige så urimeligt som det er, at landmanden ikke kan få sin traktorbenzin og vognmanden ikke kan få benzin til at køre såsæd ud, lige så urimeligt er det, at skibene ikke kan sejle med de varer, som landet har at sælge, at skibene ligger i havnene røling ved røling unyttigt hen, at dagbladene ikke kan udkomme. Det ville dog være fuldstændig forkert, forekommer det mig, at drage en grænse dér, hvor den høje regering har draget den i det lovforslag, den har fremsat. Den højtærede statsminister må undskylde mig, men jeg kan ikke mene, at hans lovforslag er tilstrækkeligt; jeg mener, vi må støtte statens forligsmands henstilling. Jeg har savnet den højtærede statsministers offentlige støtte til forligsmanden. Den højtærede statsminister har været længe undervejs. Den højtærede statsminister er nu nået til en milepæl på vejen, men den højtærede statsminister er ikke nået til vejs ende.

Jørgen Jørgensen (Lejre): Det var meget beklageligt, at de to store organisationer på arbejdsmarkedet, Dansk Arbejdsgiverforening og De samvirkende Fagforbund, ikke blev enige i første omgang under forhandlingerne hos forligsmanden. Var det sket, så at strejker og lockouter ikke var blevet iværksat, ville megen ødelæggelse af værdier være blevet sparet, og meget af den bitterhed, som nu er ved at forgifte sindene i begge lejre, kunne være undgået.

Selvom ingen udenforstående i enkeltheder ved, hvad der var parterne imellem, da forhandlingerne brast, har alle vi, der ikke er part i sagen, men står som uvildige og kun har det formål at øve ret og skel til alle sider, en følelse af, at det, der skilte, var forholdsvis lidt, og at det ikke var de store principielle spørgsmål, der voldte vanskeligheder, men nærmest udformningen af nogle enkeltheder, som, når de betragtedes i forbindelse med det meget store område, produktionslivet og arbejdsmarkedet omfatter, ikke kunne anses for så betydningsfulde, at det kunne forsvares på dette grundlag at kaste landet ud i en stor arbejdskamp.

Det viste sig da også senere, at da parterne påny på statsministerens opfordring kom sammen, fandt man en løsning, som begge organisationers ledende mænd kunne